

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Mgr. Ondřejem Bartošem ve věci

žalobce: **M. S. S.**
státní příslušnost X
t. č. neznámého pobytu
zastoupen opatrovníkem Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem,
se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava,

proti

žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje,**
Odbor cizinecké policie, IČ 72050250
Opočíněk 57, 530 02 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2020, č. j. X, ve věci zajištění cizince

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému opatrovníkovi žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3 400 Kč,

která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým žalovaná rozhodla podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o prodloužení jeho zajištění za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie – nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Žalovaná rozhodla o prodloužení zajištění o 34 dní.
2. Žalobce v žalobě, podané v blanketní podobě dne 29. 12. 2020, požádal o ustanovení advokáta Mgr. Ladislava Bártý. Usnesením ze dne 4. 1. 2021, které nabylo právní moci 13. 9. 2021, ustanovil soud žalobci zástupce Mgr. Ladislava Bártu, advokáta, přičemž jej ustanovil opatrovníkem, neboť zjistil, že žalobce byl ze zajištění propuštěn a je neznámého pobytu. Žalobci soud současně uložil, aby blanketně podanou žalobu doplnil a náležitě odůvodnil. Doplnění žaloby nebylo soudu v určené lhůtě doručeno, proto soud usnesením ze dne 19. 1. 2021 žalobu odmítl. Na základě kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. 10. 2021, č. j. 8 Azs 58/2021-25, usnesení krajského soudu zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení z důvodu, že usnesení o povinnosti doplnit žalobu bylo vydáno před tím, než nabylo právní moci usnesení o ustanovení opatrovníka; žalobce tak nebyl řádně vyzván k doplnění žaloby, k čemuž mu zbývala lhůta 1 dne. Krajský soud po kasačním zásahu Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 10. 11. 2021, č. j. 66 A 5/2020-38, uložil žalobci, aby ve lhůtě 1 dne doplnil a náležitě odůvodnil svoji žalobu. Opatrovníkovi žalobce bylo toto usnesení doručeno 16. 11. 2021. První a zároveň poslední den lhůty připadl na 17. 11. 2021 (státní svátek) a doplnění žaloby bylo soudu doručeno 18. 11. 2021, tedy včas. Krajský soud tedy přistoupil k věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí.
3. Pro úplnost krajský soud uvádí, že z vyjádření žalované ze dne 25. 11. 2021 vyplývá, že žalobce se nenachází v režimu zajištění; nepodává se, že by žalovaná měla informace o místě pobytu žalobce. Lze proto předpokládat, že trvají důvody, aby byl žalobce v řízení zastoupen opatrovníkem.

II. Shrnutí žalobní argumentace

4. Žalobce namítl, že žalovaná dostatečně neposoudila realizovatelnost účelu zajištění s ohledem na možnost předání žalobce do Rumunska – podle žalobce bylo předání do Rumunska nepřipustné, neboť Rumunsko nebylo schopno zabezpečit řádný průběh

azylového řízení a v rumunském azylovém systému jsou dány systémové nedostatky. Žalobce poukázal na nedostatky sociálního a hygienického zázemí rumunských azylových zařízení; není zde možno realizovat základní opatření proti šíření nemocí. Žalobce při svém výsledku uvedl, že o azyl v Rumunsku nežádal. Žalobce tvrdil, že v Rumunsku dostal k podpisu dokumenty, jejichž obsah neznal. Dále nebyl poučen o tom, že je povinen setrvat v Rumunsku až do pravomocného ukončení řízení o azylu, nedostalo se mu kvalifikované právní pomoci a žádost o azyl podepsal pravděpodobně z donucení, aby získal právo na ubytování a nemusel se vracet do Alžírsko (sic!). Žalobce také poukazoval na problematickou integraci azylantů v Rumunsku a na to, že nemohou využívat výhody sociálního zabezpečení a není jim poskytována dostatečná pomoc při hledání zaměstnání.

5. Žalobce závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Shrnutí vyjádření žalované

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že nelze přehlédnout, že opatrovník žalobce používá argumentaci, plně se shodující s argumentací v žalobě proti rozhodnutí o zajištění (č. j. X). Argumentace žalobce byla vyvrácena již rozsudkem krajského soudu č. j. 36 A 12/2020-110, aprobovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 512/2020-25. Žalovaná proto odkázala na své vyjádření ve věci, vedené pod sp. zn. 36 A 12/2020, kde bylo přezkoumáváno prvotní rozhodnutí o zajištění. V tomto odkazovaném vyjádření žalovaná zopakovala důvody, které jí vedly k vydání rozhodnutí, odkázala především na předchozí žádost žalobce o azyl podanou v Rumunsku. Odmítla výhrady žalobce, jež se přímo týkaly situace v Rumunsku a jeho azylového systému. Uvedla, že situaci v Rumunsku se v napadeném rozhodnutí zabývala a odkázala též na skutečnosti, které žalobce uvedl při své výpovědi. K situaci ohledně pandemie covid-19 uvedla, že nemá informace o tom, že by se rumunské orgány touto otázkou nezabývaly. S epidemií se potýkají všechny evropské země. Odmítla tvrzení, že by žalobce nebyl poučen o tom, že nesmí opustit území Rumunska. Při pohovoru uvedl, že v Rumunsku neměl zájem zůstat, jeho zájmem bylo cestovat do Německa.
7. Žalovaná navrhla, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ve věci rozhodl za splnění podmínek § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání, neboť to účastníci nenavrhli a soud to nepovažoval za nezbytné.
9. Žaloba není důvodná.
10. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření proti zajištění za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou

cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání (...) podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie.“

11. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „[n]elze-li předání cizince (...) uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, (...) policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení.“
12. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]olicie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“
13. Ustanovení § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví, že jako zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území uložit buď (i) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu a zdržovat se tam a oznamovat jeho změny, (ii) povinnost složit peněžní prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním, přičemž peněžní prostředky může za cizince složit i jiná osoba, (iii) povinnost cizince osobně se hlásit policii ve stanovené době, a konečně (iv) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
14. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. (...)“
15. Podle čl. 28 nařízení Dublin III platí, že „[p]okud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu (...)“
16. Krajský soud konstatuje, že v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. přezkoumával napadené rozhodnutí, vycházející ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
17. Z předloženého správního spisu plyne, že žalobce byl dne 29. 10. 2020 okolo 9:30 hodin kontrolován v rámci pobytové kontroly prováděné hlídkou Policie České republiky v prostoru benzinové čerpací stanice v Hradci nad Svitavou. Nepředložil

doklad totožnosti, předložil pouze papírový doklad opatřený jeho podobiznou vystavený azylovými orgány Rumunska dne 13. 10. 2020, který prokazuje podání žádosti o azyl v Rumunsku. V České republice tak pobýval bez víza a cestovního pasu, byl následně eskortován a zajištěn. K jeho totožnosti zjištěna shoda se záznamem v systému EURODAC s uvedením podání žádosti o azyl v Rumunsku. Žalovaný žalobce vyslechl a následně rozhodl o zajištění žalobce; zdůvodnil přitom, (strany 3 až 8 shora cit. rozhodnutí o zajištění), co jej vedlo k užití tohoto mimořádného institutu. Poukázal na dříve podanou žádost o azyl, popsal situaci v Rumunsku, včetně azylového systému. Rovněž odůvodnil, proč bylo třeba sáhnout k institutu zajištění a nebylo možné ho nahradit mírnějšími prostředky. Rozebral rovněž zdravotní stav žalobce a připomněl to, že žalobce nemá vazby na Českou republiku, sám uvedl, že miní cestovat do Německa. V Rumunsku ani České republice nehodlá zůstat.

18. Krajský soud shledává, že za daného stavu předpoklady pro realizaci předání cizince do Rumunska byly dány a rovněž nebylo na místě přistoupit ke zvláštním opatřením dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Jelikož žalobce požádal o azyl na území Rumunska, jakožto prvním členském státě Evropské unie, byly dány podmínky pro aplikaci čl. 3 odst. 2 první pododstavec Nařízení Dublin III, dle kterého bylo primárně právě Rumunsko příslušné k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany s povinností ve smyslu čl. 18 Nařízení. Na základě uvedeného je proto Rumunsko příslušné k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a Rumunsko je rovněž povinno přijmout žalobce zpět na své území.
19. Pokud jde o námitky žalobce, směřující k systémovým nedostatkům rumunského azylového systému, krajský soud k tomu uvádí, že povinnost zkoumat existenci systémových nedostatků zakotvuje čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Nařízení Dublin III. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba zkoumat existenci systémových nedostatků vždy bez ohledu na to, která země byla určena jako příslušná k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27).
20. Nelze přehlédnout, že argumentace žalobce v otázce údajných systémových nedostatků azylového systému v Rumunsku je spíše obecná a stěží z ní lze seznat, jaký konkrétní dopad na situaci žalobce mají jím prezentované obecné poznatky, případně uváděné případy jiných osob. Žalobce ve správním řízení žádné námitky v tomto směru neuplatňoval, přitom z jeho výpovědi vyplynulo, že přinejmenším po nějakou dobu konzumoval dobrodiní rumunského azylového systému, účastnil se úkonů azylového řízení a pobýval v azylovém zařízení, aniž by vyjadřoval jakékoli negativní vlastní zkušenosti, které popisuje v obecné rovině v žalobě. Krajský soud v žalobních tvrzeních neshledává nic, co by zakládalo – alespoň hrozící – zásah do žalobcových práv. Žalobce tak v tomto směru neunesl břemeno tvrzení, tím méně pak břemeno důkazní. Protože pak žalobce ve správním řízení nevzněl žádné námitky k rumunskému azylovému systému, stěží lze žalované vytýkat, že se s otázkou případných systémových nedostatků azylového systému vypořádala pouze v rovině skutečností obecně či úředně známých, když uvedla, že Rumunsko je členem Evropské

unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a stát je schopen zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů; země ratifikovala a dodržuje všechny mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám dohlížejícím na dodržování těchto práv (srov. strana 3 a 4 odůvodnění rozhodnutí o prvotním zajištění ze dne 30. 10. 2020, č. j. X.

21. Odkázat lze v této souvislosti přiměřeně na závěry rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 3. 2019, č. j. 41 A 4/2019-33, aprobované rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2019, č. j. 4 Azs 153/2019 – 30; žalovaná napadeným rozhodnutím nerozhodovala o předání žalobce do Rumunska, ale pouze o prodloužení jeho zajištění za účelem předání; jejím úkolem bylo tedy pouze předběžně zkoumat, zda je takové předání vůbec možné a zda není *a priori* vyloučeno. To žalovaná zkoumala a učinila správný závěr, že *a priori* předání do Rumunska vyloučeno není. Žalovaná v této otázce zjistila skutkový stav v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí a v duchu konstrukce, že v řízení o zajištění cizince za účelem předání je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení (§ 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců) – nejedná se tedy o rozhodnutí, kterému by předcházelo tradiční správní řízení, v němž by správní orgán zjišťoval skutkový stav v souladu s požadavky stanovenými ve správním řádu. Podrobnější zjišťování situace v Rumunsku za účelem faktického předání žadatele o mezinárodní ochranu přínáleží Ministerstvu vnitra, které je následně oprávněno rozhodnout o tom, zda k předání dojde, či nikoliv.
22. Krajský soud připomíná také závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 79/2010 – 150, z nichž plyne, že smyslem řízení o zajištění cizince není s konečnou platností posoudit otázku, zda má cizinec nuceně vycestovat z území České republiky, ale pouze vytvořit podmínky pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován. Mimo to správní orgán rozhoduje o zajištění cizince pod velkým časovým tlakem; proto má povinnost zabývat se možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V posuzovaném případě žádné takové překážky žalovanému známy nebyly, čemuž odpovídá i míra, v jaké se otázkou systémových nedostatků žalovaný zabýval. Ani soudu není z jeho úřední činnosti známo, že by v Rumunsku docházelo k systémovým nedostatkům azylového systému.
23. Případné obtíže žadatelů v Rumunsku, které mohou představovat bariéry v integraci a jejich ztížená materiální situace, nedosahují podle názoru krajského soudu takové intenzity, že by je bylo možné označit za rozporné s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen Úmluva) a čl. 4 Listiny základních práv EU. Vzhledem ke shora nastíněnému omezenému rozsahu, v jakém je zkoumána realizovatelnost předání v řízení o zajištění za účelem předání, se nejedná o okolnosti, které by mohly být relevantní pro posouzení splnění důvodů zajištění, neboť konečné rozhodnutí o předání nečiní žalovaná, ale Ministerstvo vnitra.

24. Již v rozsudku ve věci 36 A 12/2020 krajský soud poukázal – a činí tak i nyní – na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018-20, kde NSS vyjadřuje závěr, že uplatněné námitky „nasvědčují tomu, že rumunský azylový systém není dokonalý a jsou v něm oblasti, které lze zlepšit. To však platí pro prakticky jakýkoli stát EU, jen v různé míře. Tyto nedostatky (i kdyby podstatná část z nich byla skutečně prokázána) nelze ovšem ani náznakem pokládat ve světle výše uvedené judikatury Soudního dvora za tak zásadního charakteru, aby je bylo možné posoudit jako systémové nedostatky, nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu“ (obdobně viz usnesení NSS ze dne 7. 8. 2018, č. j. 6 Azs 117/2018-26 či usnesení NSS ze dne 14. 5. 2020, č. j. 3 Azs 275/2019-33).
25. V rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018-20, bod. 15, Nejvyšší správní soud uvedl, „... že v řízení o (prodloužení) zajištění cizince nelze po žalovaném rozumně požadovat, aby prováděl rozsáhlé dokazování s cílem podrobně zjistit situaci v zemi, kam má být cizinec předán. Tato povinnost leží zejména na Ministerstvu vnitra, které závazně rozhoduje o samotném předání. Žalovaný v řízení o (prodloužení) zajištění musí vycházet zejména z původního rozhodnutí o zajištění (v důsledku návaznosti těchto řízení) a také z obecně známých skutečností o stavu a případných nedostatcích azylového systému dané země, z poznatků ze své úřední činnosti a také z výpovědí zajištěných cizinců. V posuzovaném případě stěžovatel při podání vysvětlení dne 17. 9. 2017 nesdělil, že by měl jakékoliv výhrady k některým členským státům v otázce jejich azylového systému. Důvodem jeho vycestování s cílem dostat se do Německa a tam požádat o azyl byly špatné ekonomické podmínky v zemi původu. Jelikož stěžovatel žádné výhrady či obavy nesdělil, vycházela žalovaná především z poznatků získaných ze své úřední činnosti, ze kterých plynulo, že rumunský azylový systém netrpí závažnými systémovými nedostatky, které by předání vylučovaly. Rovněž z obecně známých skutečností nelze dovozovat, že by Rumunsko nebylo schopné zajistit adekvátní podmínky žadatelům o azyl (jak tomu bylo v minulých letech například v případě Řecka, které v důsledku významného nárůstu přicházejících žadatelů o mezinárodní ochranu nebylo schopno zajistit řádný průběh azylového řízení)“. S ohledem na skutkovou podobnost lze právě uvedenými závěry reagovat na žalobní argumentaci v projednávané věci.
26. Krajský soud považoval obsah správního spisu, předloženého žalovaným, za dostatečný podklad pro posouzení věci v mezích žalobních námitek; nepovažoval za nutné provádět další dokazování, a to ani listinami předloženými žalobcem.

VI. Závěr a náklady řízení

27. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu

nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

29. Pod bodem III. výroku rozsudku přiznal soud odměnu ustanovenému opatrovníkovi, který je advokátem a náleží mu proto odměna a náhrada hotových výdajů podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“). Advokát účtoval 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné doplnění žaloby) podle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d) advokátního tarifu, po 3 100 Kč, celkem 6 200 Kč. Krajský soud dospěl k závěru, že převzetí a příprava zastoupení byla honorována již rozsudkem v související věci sp. zn. 36 A 12/2020 a opětovné přiznání odměny za tento úkon by bylo duplicitní, tím spíše, že žalobce v projednávané věci neuplatnil žádnou novou argumentaci. Soud tedy přiznal odměnu za jeden úkon právní služby – doplnění žaloby na výzvu soudu. Paušální náhrada hotových výdajů advokáta za 1 úkon právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, činí 300 Kč. Celkem odměna a náhrada hotových výdajů advokáta činí 3 400 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Pardubice 8. prosince 2021

Mgr. Ondřej Bartoš v. r.
soudce